

The book cover features a detailed stained glass design. A central arched window with a dark blue interior is framed by ornate, colorful leaded glass patterns in shades of blue, green, and yellow. The arch is adorned with floral motifs and small white stones. On either side of the arch, there are circular medallions: the left one contains a yellow flask with a red stopper, and the right one shows a white, stylized figure. The entire cover is embellished with various floral elements, including pink and white blossoms with red centers and green leaves, particularly concentrated along the left and bottom edges. In the bottom right corner, a red heart is depicted inside a small, clear glass dome. The overall style is reminiscent of traditional stained glass art.

PRÁVÁ LÁSKA BUDE
PODROBENA ZKOUŠCE

KLETA
PŘÁVÉ
LÁSKY

STEPHANIE
GARBER

KLETBA
PRAVÉ
LÁSKY

Copyright © 2025 by Stephanie Garber

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tereza Plachá, 2025

Cover © Lydia Blagden, 2025

Cover illustration © Lisa Perrin, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6776-2 (pdf)

STEPHANIE GARBER

KLETBА
PŘAVÉ
LÁSKY

přeložila Tereza Plachá

*Věnováno každému,
kdo někdy doufal
v druhou šanci*

STARODÁVNÝ
CÍHLOVÝ
HOSTINEC

VOLNO

JEDNA POSTEL

STARODÁVNÝ CÍHLOVÝ HOSTINEC

VÍSKA VESELEC

PANSTVÍ VESELEC

SEVER

BYLO NEBYLO...

STROM
DUŠÍ

PROKLETÝ HVOZD

LOV

VLČÍ HRAD

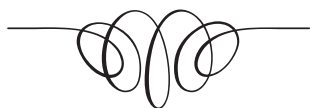
VESELECKÝ HVOZD

FÉNIXOVNÍK

... NA SLOVUTNÉM SEVERU

ČÁST ČTVRTÁ

Šťastně až navěky

1

Evangelína

Evangelína Ryšavá byla odjakživa přesvědčená, že se jednoho dne ocitne uprostřed pohádky. Když byla malá a do otcova obchodu dorazila zásilka podivností, hnala se Evangelína okamžitě k doručeným bednám. Každý předmět uvnitř krabic si pečlivě prohlédla a sama sebe se ptala: *Mohlo by to být ono?* Mohl by právě tohle být předmět, který ji vtáhne do snu?

Jednou obdrželi obrovskou bednu, na jejímž dně našli jen kliku. Byla kulatá, osázená oslnivými zelenými drahokamy a na světle se třpytila jako kouzlo. Evangelína si byla jistá, že pokud ji připevní ke správným dveřím, otevře se před ní nový svět a začne se psát její pohádka.

Tato klika bohužel nikdy neotevřela nic neobvyklého. Evangelína však nikdy nepřestala doufat, že se jednou ocitne *jinde*.

Doufání, snění a víra v kouzla byly pro Evangelínu vždy stejně přirozené jako dýchání. A přitom nyní, když se konečně ocitla *jinde* – v náručí pohledného mladíka, který tvrdil, že je její manžel – jí právě dýchání najednou činilo velké potíže.

Manžel. Z toho slova se jí motala hlava. *Jak? Jak? Jak?* Byla tak zaskočená, že dokázala myslet jen na to jediné slovo. A nebyla ho ani schopná vyslovit nahlas.

Kdyby ji nedržel, nejspíš by se Evangelína svezla zpátky na zem. Bylo toho příliš, co musela vstřebat, a příliš, o co mohla rázem přijít.

Jedna z posledních věcí, na kterou si vzpomínala, byla chvíle, kdy seděla doma u otce, když umíral. Ale i tato vzpomínka byla zastřena. Jako by jeho smrt byla vyobrazena na zašlém portrétu. Až na to, že nebyl pouze zašlý, připadalo jí, jako by z něj kdosi nelítostně kusy utrhal. Nedokázala si jasně vybavit měsíce před otcovou smrtí ani nic z toho, co následovalo. Nemohla si ani vzpomenout, kde se nakazil tou horečkou, která ho zabila. Věděla jen, že je její otec, stejně jako její matka, po smrti a že už tomu tak je nějakou dobu.

„Vím, že z toho musíš být vystrašená. Nejspíš ti přijde, že jsi zůstala úplně sama, ale tak to není, Evangelíno.“ Cizinec, který o sobě tvrdil, že je její manžel, ji k sobě přitiskl pevněji.

Byl vysoký, tak vysoký, že si vedle něj Evangelína připadala malá. A držel ji tak blízko, že Evangelína cítila, jak se i on třese. Nevěřila, že by mohl být stejně vyděšený jako ona, ale očividně se necítil tak sebejistě, jak se navenek zdálo. „Máš mě. A není nic, co bych pro tebe neudělal.“

„Ale já si vás nepamatuju,“ hlesla Evangelína. Trochu se zdráhala od něj odtáhnout. Ale bylo toho na ni příliš.

Když se Evangelína vymanila z jeho sevření, zbrázдила cizincovo čelo hluboká rýha. Odpověděl však trpělivě a jeho hlas byl tlumený a konejšivý. „Mé jméno je Apollo Akadský.“

Evangelína znovu čekala na záblesk poznání, sebe-menší jiskřička by stačila. Potřebovala něco známého, něco, čeho by se mohla chytit, aby se opět nezřítila na zem. A Apollo vypadal, jako by tím něčím chtěl být. Nikdo se na ni ještě nikdy nedíval s tak horoucí vášní.

Připomínal jí hrdinu z pohádky. Široká ramena, ostré rysy, tmavé planoucí oči a oděv, jenž vypovídal o takovém bohatství, že se Evangelíně vybavily truhlice s poklady a mohutné hrady. Měl na sobě tmavorudý plášť s vysokým límcem a bohatým zlatým vyšíváním na manžetách a ramenou. Pod ním měl jakýsi kabátec, Evangelína se alespoň domnívala, že se tomu říká kabátec. Doma ve Valendě muži nic podobného nenosili.

Tam už však zjevně nebyla. Ta myšlenka v ní vyvolala novou vlnu paniky, která ji přiměla další slova přímo vychrlit.

„Jak jsem se sem dostala? Jak jsme se potkali? Proč si vás nepamatuju?“ zasypávala ho otázkami.

„Tvé vzpomínky ukradl někdo, kdo se nás pokouší rozdělit.“ V Apollově tmavých očích se cosi mihlo, Evangelína by však nedokázala určit, zda to byl hněv, nebo bolest.

Evangelína si přála, aby si na něj vzpomněla. Ale čím víc se o to snažila, tím hůře se cítila. Hlava jí třeštila a připadalo jí, že má v hrudníku obrovskou díru. Jako by ztratila víc než jen vzpomínky. Na okamžik se jí zmocnila bolest tak palčivá a tak ochromující, že se chytla za srdce a napůl čekala, že tam najde rozeklanou díru. Žádné zranění však nenahmatala. Její srdce tam stále bylo, cítila ho, jak tlouče. Přesto si Evangelína na zdrcující

vteřinu pomyslela, že by nemělo být celé, měla pocit, že by mělo být zlomené.

Pak ji zaplavil pocit, který byl spíše než pocitem jen myšlenkou – ostrou, ale roztříštěnou.

Musela někomu říct něco důležitého.

Evangelína si nemohla vzpomenout, co to bylo, cítila však, jako by na této jediné věci, kterou musí komusi sdělit, záviselo celé její bytí. Jen při samotném pomyšlení na to se jí do hlavy nahrnula krev. Snažila se vybavit si, co musí tak nutně říct a komu – mohl to snad být tenhle Apollo?

Byl to snad ten důvod, proč jí někdo ukradl vzpomínky?

„Proč se nás někdo pokouší rozdělit?“ zeptala se Evangelína.

Měla na jazyku ještě několik otázek. Chtěla se ho ještě jednou zeptat, jak se seznámili, a jak dlouho už jsou svoji, ale Apollo najednou zneklidněl.

Pokradmu se podíval Evangelíně přes rameno a pak tiše pronesl: „To je složité.“

Následovala jeho pohled ke zvláštním dřevěným dveřím, u nichž před chvílí ležela schoulená. Po obou stranách stáli dva andělé válečníci vytesaní z kamene, vypadali však mnohem skutečněji, než by kamenné sochy měly vypadat. Křídla měli roztažená a potřísněná zaschlou krví. Při pohledu na ni ji znovu píchlo u srdce, jako by si její tělo vzpomínalo, třebaže mysl zapomněla.

„Víš, co se tu stalo?“ zeptala se.

Na zlomek vteřiny Apollovu tvář přelétlo něco, co téměř připomínalo vinu, mohl to však být i smutek. „Slibuji, že zodpovím všechny tvé dotazy. Ale teď odsud musíme zmizet. Musíme odejít, než se vrátí.“

„Kdo?“

„Ten padouch, co ti vymazal všechny vzpomínky.“ Apollo vzal Evangelínu za ruku a držel ji pevně, zatímco ji vedl pryč z místnosti s dveřmi a anděly válečníky.

Na police s rukopisy svázanými stuhami se štrapci dopadalo zrnité dopolední světlo. Zdálo se, že jsou v jakési starodávne knihovně, ale čím dál se místností ubírali, tím vypadaly knihy novější.

Podlaha přešla ze zaprášeného kamene v čistoskvoucí mramor, strop se zvedl, přibýlo světla a rukopisy se proměnily v knihy vázané v kůži. Evangelína se opět snažila zahlédnout v dopolední záři něco povědomého. Něco, díky čemu by si vzpomněla. Už dokázala jasněji uvažovat, ale stále nic nepoznávala.

Opravdu se tedy ocitla jinde. A byla tam dost dlouho na to, aby poznala hrdiny i padouchy a dostala se do jejich rozepře.

„Co byl zač?“ naléhala Evangelína. „Ten, kdo mi ukradl vzpomínky?“ Apollův krok znejistěl, ale pak nabral větší rychlost než předtím. „Slibuji, že ti všechno povím, ale teď musíme zmizet...“

„Nebesa!“ zvolal kdosi.

Evangelína se otočila a mezi policemi s knihami spatřila ženu v bílém rouchu. Žena, kterou Evangelína odhadovala na jakousi knihovnici, si rukou zakryla ústa a zůstala na ně upřeně civět. Její výraz byl plný úžasu, oči měla vytřeštěné a upírala je na Apolla.

Do síně vkročila další knihovnice. Tato zalapala po dechu, okamžitě omdlela a při tom upustila stoh knih, načež první knihovnice zakřičela. „Stal se zázrak!“

Rázem se seběhli další knihovníci a učenci a halekali podobná zvolání.

Dav se kolem nich semknul a Evangelína se schoulila k Apollovi. Nejprve tam byli jen knihovníci, pak se

k nim přidali sloužící a dvořané a nakonec i širokoramenní strážní v blyštivé zbroji, které bezpochyby přivolal veškerý ten povyk.

Místnost, v níž se nacházeli, měla přinejmenším čtyři podlaží, ale jak se k nim blížilo víc a víc neznámých lidí, zdála se Evangelíně najednou malá a stísněná.

„On se vrátil...“

„Je naživu...“

„Stal se zázrak!“ opakovali všichni, jejich hlasy prodchla zbožná úcta a na tvářích se jim zaleskly slzy.

Evangelína netušila, co se to děje. Připadalo jí, jako by se stala svědkem něčeho, co se obvykle odehrává v kostele. Provdala se snad za světce?

Vzhledla k Apollovi a snažila se vybavit si jeho příjmení. *Akadský*, tak se jí představil. Nemohla si vzpomenout na jediný příběh o Apollovi Akadském, zjevně se však o něm nějaké vyprávěly. Když ho Evangelína uviděla poprvé, připadal jí jako hrdina, teď se však zdálo, že je něčím víc.

„Kdo jsi?“ hlesla Evangelína.

Apollo pozvedl její ruce ke svým rtům a vtiskl jí na klouby polibek, ze kterého ji zamrazilo. „Já jsem ten, kdo nikdy nedovolí, aby ti kdokoli znovu ublížil.“

Několik blízko stojících osob vzdychlo, když ta slova zaslechly.

Apollo pak zdvihl volnou ruku směrem k šumícímu davu v gestu, které obecně znamená *ticho*.

Shromáždění lidé okamžitě zmlkli. Někteří dokonce padli na kolena.

Evangelíně bylo záhadou, jak mohlo tolik lidí ve vteřině ztichnout. Zdálo se, že ani nedýchají, když se jim nad hlavami rozezvučel Apollův hlas.

„Vidím, že je pro některé z vás těžké věřit vlastním očím. Ale to, co vidíte, je skutečné. Jsem naživu. Až odsud

odejdete, spravte všechny o tom, že princ Apollo zemřel a pak prošel peklem, aby se vrátil.“

Princ. Evangelína měla sotva čas zpracovat, co to slovo znamená a co se s ním všechno pojí, protože jakmile Apollo domluvil, pustil Evangelíninu ruku, spěšně si rozepnul kabátec a následně i lněnou košili.

Několik shromážděných včetně Evangelíny zalapalo po dechu. Apollova hrud' neměla sebemenší chybu, byla hladká s vyrýsovanými svaly a uprostřed se skvělo výrazné tetování dvou mečů zakřivených do tvaru srdce a mezi nimi jméno: *Evangelína*.

Do té chvíle jí to vše připadalo jako horečnatý sen, ze kterého by se mohla kdykoli probudit. Ale při pohledu na své jméno na jeho hrudi se jí zmocnil pocit trvalosti, který jeho slova vyvolat nedokázala. Nebyl to cizí člověk. Znal ji dost důvěrně na to, aby si nechal zvěčnit její jméno přes srdce.

Potom se Apollo otočil a odhalil další podívanou, kterou ohromil nejen Evangelínu, ale i celý dav. Apollova krásná, hrdá, rovná záda byla protkaná pavučinou násilných šrámů.

„Tyto jizvy jsou cena, již jsem musel zaplatit, abych se mohl vrátit,“ hřměl Apollo. „Když říkám, že jsem prošel peklem, myslím to vážně. Ale musel jsem se vrátit. Musím napravit příkoří, k nimž v mé nepřítomnosti došlo. Víím, že se mnozí z vás domnívají, že mě zabil můj bratr Tiberius, ale není tomu tak.“

Davem projel vzrušený šepot.

„Byl jsem otráven mužem, kterého jsem považoval za svého přítele,“ zaburácel Apollo. „Lord Jacks je tím, kdo mě zabil. A pak mé nevěstě Evangelíně ukradl vzpomínky. Nepolevím, dokud nebude lord Jacks dopaden a dokud za své zločiny nezaplatí životem.“

2

Evangelína

Knihovna propukla v hlahol a hlasy se ozvěnou odrážely od polic s knihami. Strážní ve zbroji přísahali, že zlotřilého lorda Jackse dopadnou, zatímco uhlazení dvořané a učenci odění v rouchách stříleli otázky jako salvy šípů.

„Jak dlouho jste naživu, Vaše Veličenstvo?“

„Jak se vám podařilo uniknout z pekel, princí?“

„Proč vám lord Jacks ukradl vzpomínky?“ Tento dotaz směřoval postarší dvořan k Evangelíně a zakončil jej přísným, přimhouřeným pohledem.

„Tak dost,“ přerušil je Apollo. „O hrůzách, jež si má žena musela vytrpět, jsem vám neřekl proto, abyste ji zasypali otázkami, na něž nezná odpovědi. Podělil jsem se s vámi o tyto informace jen proto, že chci dopadnout lorda Jackse, mrtvého či živého. Nyní bych však dal přednost mrtvému.“

„Nezklameme vás!“ provolávali strážní.

Další prohlášení, která zmiňovala spravedlnost a Jackse, rachotila policemi s knihami a dobývala se Evangelíně do hlavy. Bylo toho na ni příliš. Hluk, otázky, záplava neznámých tváří, Apollův příběh o tom, že si prošel peklem.

Řečeno toho bylo víc, ale slova se Evangelíně v uších měnila ve zvonění.

Chtěla se přimknout k Apollovi, nikoho jiného v tomto novém světě neměla. Apollo však byl zároveň mocným princem a jí tím pádem připadalo, jako by spíš patřil všem ostatním než jí. Bála se ho obtěžovat dalšími otázkami, třebaže jich měla spoustu. Stále ani netušila, kde se to ocitla.

Z místa, kde stála, viděla Evangelína oválné křeslo u okna ukryté pod klenutou polici s knihami. Okno bylo ze světlounce blankytného skla a za ním se venku tyčily vysoké tmavozelené jehličnany s malebnými sněhovými čepicemi. Ve Valendě sněžilo jen výjimečně a nikdy sněhu nenapadlo tolik jako tady. Vypadalo to, jako by svět byl dort a sníh byly kopečky čerstvě připravené šlehačky.

Jak už stihla postřehnout, i zvyklosti odívání tu byly jiné. Strážní vypadali jako rytíři ze starých příběhů a slavnostní oblečení dvořanů se podobalo tomu, které měl na sobě i Apollo. Muži nosili kabátce, zatímco ženy měly zdobné sametové šaty s odhalenými rameny a nízkým pasem zdobeným brokátovými opasky nebo navlečenými perlami.

Evangelína ještě nikdy neviděla nikoho, kdo by se takhle oblékal. Ale znala to z vyprávění.

Její matka se narodila na Slovném Severu a vyprávěla Evangelíně o této zemi bezpočet příběhů. Pohádky, z nichž se snadno mohlo zdát, jako by to bylo to nejkouzelnější místo na světě.

Evangelína si tady však nepřipadala ani trochu kouzelně.

Apollův pohled se setkal s jejím a on přestal věnovat pozornost zmenšujícímu se davu kolem nich. Zdálo se, že se lidé už rozutekli, aby rozhlásili, že princ Apollo vstal z mrtvých. Evangelína se jim nemohla divit. Ještě neslyšela o nikom, kdo by vstal z mrtvých. Jen na to pomyslela, připadala si vedle něj úplně bezvýznamná.

Zůstalo tu jen několik lidí, ale Apollo si jich nevšímal a hleděl Evangelíně do očí. „Nemusíš se ničeho bát.“

„Já se nebojím,“ lhala.

„Ale díváš se na mě jinak.“ Pak se na ni usmál tak zářivě, až se Evangelína divila, že okamžitě nepoznala, co je zač.

„Jsi princ,“ vypískla.

Apollo se zakřenil. „A to vadí?“

„Ne, já... jen...“ Evangelína málem řekla, že ji nikdy nenapadlo, že se provdá za prince.

Ale samozřejmě, že ji to napadlo. Její představy ale nikdy nebyly tak propracované. Tohle překonalo všechny pastelové sny, které se jí kdy zdály o šlechtických rodinách, o hradech a o dalekých krajích. Všechno by to ale vyměnila za to, aby se dozvěděla, jak se sem dostala, jak se zamilovala do tohoto muže a vzala si ho, jak ztratila cosi, co jí připadalo jako kus srdce.

A pak jí to došlo. V pohádkách se za kouzla vždy muselo zaplatit. Vše mělo svou cenu. Venkovanky, které se chtěly stát princeznami, se pokaždé musely něčeho vzdát. A Evangelínu napadlo, že možná zaplatila právě svými vzpomínkami.

Vyměnila snad své vzpomínky spolu s kusem svého srdce za to, aby mohla být s Apollem? Mohla snad být tak pošetilá?

Apollův úsměv se zjemnil a přešel ze škádlivého v povzbudivý. A když promluvil, i jeho slova zněla laskavěji, jako by přinejmenším částečně pochopil, jak se Evangelína cítí. Nebo ji jen tak dobře znal, třebaže ona ho neznala vůbec. Měl koneckonců její jméno vytetované na srdci.

„Všechno bude v pořádku,“ řekl tiše, ale rozhodně. „Vím, že je toho na tebe hodně. Velmi nerad od tebe odcházím, ale musím zařídit pár věcí. Mí strážní tě mezitím zavedou do tvých komnat. Ale budu se snažit, abych tě nenechal samotnou příliš dlouho. Přísahám, že pro mě nic není důležitější než ty.“

Apollo jí vtiskl další polibek na hřbet ruky, věnoval jí ještě jeden poslední pohled a pak vyrazil pryč následovaný svou osobní stráží.

Evangelína zůstala stát, najednou si připadala úplně sama a hlavou jí vířilo víc otázek, než kolik jich byla schopná zodpovědět. Jestliže Apollo teprve nyní vstal z mrtvých, jak mohl vědět, co se s ní stalo? Možná se Apollo pletl a Evangelíně vzpomínky neukradl lord Jacks, ale pravdu měla naopak ona, když si myslela, že je bláhově za cosi vyměnila. V tu chvíli ji napadlo, zda by se nedaly získat zpátky.

Nemohla tu myšlenku dostat z hlavy. Vyšla se však dál do hradu za strážnými, které jí Apollo přidělil. Moc toho nenamluvili, zmínili se jen o tom, že se sídlo jmenuje Vlčí hrad a že ho postavil první král Slovného Severu Wolfric Chrabrý. Evangelíně se hned vybavily všechny matčiny severské příběhy.

Na rozdíl od míst, kde Evangelína vyrostla, působilo na Severu vše neskutečně staře, jako by každý kámen pod jejíma nohama ukrýval tajemství dávno minulých dob.

Jednu z chodeb lemovaly dveře s těmi nejúchvatnějšími klikami. Jedna měla tvar malého dráčka, jiná

připomínala vílí křídla a pak tu byla vlčí hlava s něžným květinovým věnečkem. Evangelínu vždy lákalo za takové kliky vzít a měla podezření, že jsou tak trochu živé, stejně jako zvonek, který visel nade dveřmi otcova obchodu s podivnostmi.

Evangelínino srdce při tom pomyšlení protal šíp žalu – nejen při vzpomínce na zvonek, ale i na rodiče a na všechno, co ztratila. Byl to ochromující příval, který ji zasáhl tak nečekaně, že si ani neuvědomila, že zastavila, dokud se k ní nenaklonil strážný s hustým zrzavým knírem a nezeptal se jí: „Jste v pořádku, Vaše Výsosti? Nemáme vás odnést?“

„Ale ne,“ vyhrkla Evangelína okamžitě v rozpacích. „Nohy mi slouží dobře. Jen je toho na mě příliš. Co je to za chodbu?“

„Toto je křídlo rodu Chrabrů. Má se za to, že tyto pokoje obývaly děti Chrabrů, ale nikdo to neví jistě. Poté co Chrabrové zemřeli, zůstaly všechny dveře zamčené.“

Ale ty bys nás dokázala odemknout.

Znělo to, jako by ten podivný hlásek vycházel přímo ze dveří, které právě míjeli. Evangelína vrhla pohled na oba své strážné, zdálo se však, že to ani jeden z nich neslyšel. Předstírala proto, že ani ona nic neslyšela. Už tak byla ve složité situaci. Nepotřebovala ji ještě zhoršovat přiznáním, že slyší promlouvat neživé předměty.

Naštěstí se to už znovu nestalo. Když se strážní konečně zastavili před vyřezávanými dvojitými dveřmi, obě kameny osázené kliky se zatřpytily, ale neřekly ani slovo. Ozvalo se jen slabé zasvištění, když se dveře otevřely do nejpřepychovějších komnat, jaké kdy Evangelína spatřila.

Vše bylo tak dokonalé, až měla Evangelína pocit, že by zde měly hrát harfy a cvrlikat ptáci. Komnata se třpytila

zlatem a všude byly květiny. Dvoupatrový krb lemovaly girlandy z lilií zlatohlavých a po sloupech, které podpíraly nebesa postele, se vinuly šlahouny popínavého hvězdovce. Dokonce i vana, kterou Evangelína zahlédla v koupelně, byla plná květin – horká fialová voda ve vaně byla posetá bílými a růžovými kvítky.

Evangelína přešla k vaně a smočila prsty ve vodě. Všechno bylo naprosto dokonalé.

Stejně tak byly dokonale laskavé i služebné, které vešly, aby jí pomohly s koupáním a oblékáním. Překvapilo ji, kolik se jich dostavilo, byl jich téměř tucet. Mluvily příjemnými hlasy a něžnými rukama pomohly Evangelíně do šatů lehkých jako vánek.

Šaty z červánkového tylu měly spadlá ramena a průsvitné rukávy zdobené tmavorůžovými stuhami. Stejně stuhy pokračovaly na lemech hlubokého výstřihu, kde se stáčely do drobných růžových poupátek pokrývajících vypasovaný živůtek, sukně Evangelíně splývala až ke kotníkům. Služebná jí pak zapletla růžově zlaté vlasy do korunky a vetkla do ní pozlacené květy.

„Pokud mohu mluvit za sebe, vypadáte úchvatně, Vaše Výsosti.“

„Děkuji ti...“

„Mariella,“ doplnila služka ještě předtím, než se Evangelína vůbec pokusila vybavit si její jméno. „Také původně pocházím z Poledníkové říše. Jeho Veličenstvo princ Apollo se domnívá, že vám moje přítomnost pomůže, abyste si zde lépe přivykla.“

„Zdá se, že je princ velmi pozorný.“

„Myslím, že pokud jde o vás... snaží se princ myslet na všechno.“

Mariella se usmála, ale to kratičké zaváhání v jejích slovech Evangelínu zarazilo a zaseto semínko pochyb.

Nebyl Apollo až příliš skvělý na to, aby to byla pravda? A nejen on, i všechno, co přišlo s ním?

Když pak Evangelína zůstala v komnatě sama, podívala se do zrcadla a spatřila v odraze princeznu. Bylo to všechno, po čem kdy toužila.

Přesto si jako princezna nepřipadala.

Připadala si, jako by si na princeznu jen hrála. Měla šaty, prince i hrad, cítila však, že jí něco schází. Měla pocit, že si oblékla pouhý převlek a vkročila do role, z níž může snadno opět vystoupit, až na to, že neměla kam. Protože se necítila ani jako dívka, kterou byla předtím, ta věčně nadějeplná, jež věřila na pohádky, lásku na první pohled a šťastné konce.

Kdyby tou dívkou byla, nejspíš by to všechno bez obtíží přijala a neměla by teď na jazyku tolik otázek.

S tou dívkou se totiž něco stalo. A Evangelína se nemohla zbavit dojmu, že za to nemůže jen ztráta paměti.

Stále ji bolelo srdce, jako by bylo zlomené a zbyly z něj jen rozeklané kusy. Přiložila si na něj dlaň, v marné snaze mu zabránit, aby se rozpadlo na ještě více částí. Znovu se jí zmocnil pocit, před nímž nebylo úniku. Cítila, že mezi tím, co zapomněla, bylo cosi, co bylo mnohem důležitější než vše ostatní, důležitější než cokoli na světě.

Musela někomu něco naprosto zásadního říct. Ale ať se snažila, jak chtěla, nemohla si vybavit, co to bylo, ani kdo je ten, komu to má říct.

3

Evangelína

Evangelína si jen nejasně uvědomovala, že zapadlo slunce a její komnata potemněla, zatímco přecházela po koberci sem a tam a zoufale se snažila rozpomenout se, na cokoli. Doufala, že se Apollo vrátí a zodpoví jí další otázky. Když se však dveře do jejích komnat otevřely, přivítal ji postarší lékař a dvojice mladších učňů.

„Mé jméno je doktor Irvis Pastuška,“ řekl lékař, vousatý muž s brýlemi posazenými na špičatém nose. „Telma a Yrell jsou u mě v učení,“ mávl ke zbylým dvěma. „Jeho Veličenstvo princ nás požádal, abychom vám položili několik otázek a určili, o kolik vzpomínek jste přišla.“

„Uměli byste mi je vrátit?“ zeptala se Evangelína.

Doktor Pastuška, Telma i Yrell najednou semkli rty. Evangelína si jejich reakci vyložila jako *ne*. Nijak ji to nepřekvapilo, což bylo možná ještě víc znepokojující.

Evangelína totiž cítila naději téměř vždy. Dnes se však k doufání nemohla přimět. Znovu přemítala, co se jí asi mohlo stát.

„Posadte se, princezno,“ pokynul doktor Pastuška k čalouněné židli v blízkosti krbu a Evangelína se na ni poslušně usadila.

Lékaři zůstali stát, skláněli se nad ní a doktor Pastuška jí pokládal otázky.

„Kolik je vám let?“

„Já...“ Evangelína se odmlčela, aby se nad tím zamyslela. Jedna z posledních vzpomínek, které si jasně vybavovala, byla z doby, kdy jí bylo šestnáct. Její otec byl stále naživu a ona si matně vzpomínala na to, jak se usmíval, když otevíral novou krabici s podivnostmi. Nic dalšího si však nevybavovala.

Zbytek vzpomínky byl po okrajích zamlžený jako tabulka skla, přes kterou lze spatřit jen náznaky toho, co se za sklem nachází. Evangelína si byla jistá, že její otec zemřel pouhých několik měsíců po této nejasné vzpomínce, ale nemohla si vybavit žádné okolnosti. Věděla jen, že je po smrti a že od té doby už uplynul nějaký čas. „Myslím, že je mi sedmnáct let.“

Vypadalo to, že si Telma i Yrell její odpověď poznamenali a doktor Pastuška jí položil další otázku. „Vzpomínáte si, kdy jste se poprvé setkala s princem Apollem?“

„Dneska.“ Evangelína se odmlčela. „Vy víte, kdy jsme se opravdu setkali poprvé?“

„Já tu jsem od toho, abych otázky pokládal, ne je zodpovídal,“ řekl doktor Pastuška příkře a pokračoval v dotazování. Pamatovala si, jak se s Apollem zasnoubila? Pamatovala si svatbu? Tu noc, kdy zemřel?

„Ne.“

„Ne.“

„Ne.“

Jinou odpověď pro ně Evangelína neměla, a kdykoli se pokusila na cokoli zeptat ona, doktor ji uzemnil. V jednu chvíli v průběhu výslechu vstoupil do místnosti další muž. Evangelína si ani nevšimla, kdy vklouzl do dveří, ale najednou stál přímo za Telmou a Yrellem. Byl oblečený podobně jako oni, měl dlouhou hnědou koženou tuniku a pod ní přiléhavé černé kalhoty doplněné dvěma koženými pásky, na nichž u jednoho boku viselo několik nožů a ampulek a pouzdro na knihu u druhého. Vypadalo to, že onu knihu právě drží v ruce, ale způsob, jakým si do ní zapisoval poznámky, se od ostatních učňů v čemsi lišil. Tento muž se při psaní rozmachoval a psacím brkem mával tak, že tím nepřestával poutat Evangelíninu pozornost. Když zachytil její pohled, mrkl na ni a přiložil si prst k ústům, aby jeho přítomnost neprozradila.

A Evangelína z nějakého důvodu mlčela.

Měla dojem, že tam tento muž navzdory podobnému oděvu nemá co pohledávat. Připadalo jí však, že jako jediný má pochopení pro to, jak je pro ni obtížné odpovídat na otázky. Povzbudivě pokyvoval, účastně se usmíval a kdykoli doktor Pastuška pronesl něco obzvlášť nezdvořilého, obrátil oči v sloup.

„Mohu potvrdit, že vaše vzpomínky na uplynulý rok jsou zcela ztraceny,“ prohlásil doktor Pastuška důležitě a poněkud necitelně. „Oznámíme tuto skutečnost Jeho Veličenstvu principi a jeden z nás se sem bude každý den vracet, abychom sledovali, zda se vám některé vzpomínky nevrátí.“

Trojice lékařů se otočila k odchodu. Doktor Pastuška kolem muže prošel, aniž se na něj podíval, ale Telma s Yrellem si ho tehdy konečně všimli.

„Pane doktore...“ začala Telma.

Ale Yrell, na něhož cizinec zřejmě zapůsobil, ji zatahal za rukáv roucha, aby ji utišil, dokud všichni tři lékaři neodešli.

Zůstal tam jen bezejmenný mladík.

Loudavě vykročil k Evangelíně a vytáhl z kapsy červenou obdélníkovou navštívenku.

„Kdybych se o tom právě nepřesvědčil na vlastní oči, odmítal bych tomu uvěřit,“ řekl tiše. „Je mi líto, že jste přišla o vzpomínky. Pokud byste si někdy chtěla promluvit nebo snad získat odpovědi na své otázky, mohl bych vám být nápomocný.“

Podal jí svou navštívenku.

*Kryštof Ostrobřít
Jižní hláska ranní hlídky
Věže*

„Jaké otázky...“ začala se ptát Evangelína, když dočetla, co stálo na té podivné vizitce.

Muž už však byl pryč.

V krbu zapraskal oheň.

Evangelína se trhnutím probudila, třebaže neměla v úmyslu usnout. Byla schoulená v křesle u ohně, kde si prohlížela malou červenou navštívenku Kryštofa Ostrobřita. Stále ji cítila v dlani.

Cítila však ještě něco jiného. Mužskou paži, která se jí opatrně vsunula pod záda a přivinula ji k hrudi, která voněla po balzámu a něčem dřevitém.

Apollo.

Stáhl se jí žaludek. Nemohla si být zcela jistá, že to je Apollo, kdo ji zvedá do náručí. Měla stále zavřené oči a byla v pokušení na tom nic neměnit. Nevěděla, proč

měla nutkání něco předstírat ani proč jí srdce bilo jako na poplach, když ji odnášel pryč. Apollo musel znát odpovědi alespoň na některé její otázky. Zaskočilo ji však, když jí došlo, že má strach mu je položit.

Nebyla si jistá, zda je to tím, že je Apollo princ, nebo tím, že je pro ni stále jako cizí.

Sevřel ji pevněji. Evangelína ztuhla. A pak se jí najednou zdálo, jako by si něco vybavovala. Moc toho nebylo, jen neurčitá vzpomínka na to, jak ji někdo drží v náručí a nese pryč, následovaná myšlenkou: *Byl by ochotný nést ji mnohem dál než jen ledovou vodou. Vytáhl by ji z plamenů, kdyby to bylo nutné, vyprostil by ji z válečné vravy, z bortících se měst, z hroutících se světů.*

Při té myšlence v Evangelíně cosi roztálo a ona se na okamžik cítila bezpečně. Dokonce víc než jen bezpečně. Neuměla však ten pocit přesně pojmenovat. Věděla jen, že nic takového ještě nezažila. Upřímnou a hlubokou starostlivost.

Zvolna pootevřela oči. Venku už padla úplná tma a uvnitř hořel jen oheň. Vše proto halil stín, tedy až na prince, který ji držel v náručí. Když ji nesl k posteli, světlo na něm ulpívalo, zlatilo okraje jeho tmavých vlasů i ostře řezanou tvář.

„Promiň,“ zašeptal Apollo. „Nechtěl jsem tě budit, ale přišlo mi, že se ti na křesle neleží pohodlně.“

Opatrně Evangelínu položil na péřovou přikrývku. Potom jí vtiskl letmý polibek na tvář. Byl tak něžný, že by si ho možná ani nevšimla, kdyby si tak pronikavě neuvědomovala každý Apollův pohyb, včetně toho, jak zvolna vysunul ruku zpod jejích zad. „Sladké sny, Evangelíno.“

„Počkej.“ Chytila ho za ruku.

Ve tváři se mu mihlo překvapení. „Chceš, abych tu zůstal?“

Ano, měla mu nejspíš odpovědět.

Byli svoji.

A on byl princ.

Sebejistý princ.

Velmi pohledný princ.

Kdysi by byla ochotná obětovat mnohé, jen aby s takovým princem mohla být.

Pohladel jí palcem ruku a trpělivě čekal na odpověď.

„Mrzí mě, že si na tebe nevzpomínám. Opravdu se snažím,“ zašeptala.

„Evangelíno.“ Apollo jí lehce zmáčkl ruku. „To poslední, co chci, je ti ubližovat. A dobře vidím, jak tě trápí, že jsi toho tolik zapomněla. Ale i kdyby sis nikdy nevzpomněla, nevadilo by to. Vytvoříme spolu nové vzpomínky.“

„Já si ale chci vzpomenout.“ A co víc, cítila, že si potřebuje vzpomenout. Stále na ni dotíralo neodbytné nutkání něco životně důležitého někomu říct. Nedokázala si ale vybavit, co je ta životně důležitá věc, ani to, komu ji má říct. „Co kdyby se mé vzpomínky daly nějak získat zpátky?“ zeptala se. „Třeba bychom mohli uzavřít nějakou dohodu s mužem, který mi je sebral.“

„Ne.“ Apollo vehementně zavrtěl hlavou. „I kdyby to bylo možné, nestálo by za to podstupovat takové riziko. Lord Jacks je zrůda,“ dodal pohrdavě. „Otrávil mě v den naší svatby a vinu hodil na tebe. Zatímco jsem byl mrtvý, tebe málem popravili. Jacks nemá žádné svědomí, žádné slitování. Kdybych si byť jen na vteřinu myslel, že by ti mohl pomoci, udělal bych všechno pro to, abych ti ho přivedl. Ale obávám se, že jestli tě někdy najde, už tě nikdy neuvidím...“

Apollo se zhluboka nadechl a když znovu promluvil, zněl jeho hlas jemněji. „Jen stěží si dokážu představit, jak těžké pro tebe je to nechat být, ale nejspíš to tak

bude lepší, Evangelíno. Jacks ti provedl příšerné, neodpustitelné ohavnosti a já si upřímně myslím, že budeš šťastnější, když si je nebudeš pamatovat.“

4

Apollo

Nebožtík král Roland Titus Akadský vždy opovrhoval slovem hodný. Hodní byli sluhové, rolníci a další lidé bez špetky osobnosti. Princ měl být chytrý, obávaný, moudrý, mazaný a v případě nutnosti i krutý – ale nikdy hodný.

Král Roland to svému synovi Apollovi často opakoval. „Když jsi hodný, znamená to, že nejsi ničím jiným. Lidé jsou hodní, protože jim nic jiného nezbývá, ale jako princ musíš být něčím víc.“

Jako hoch Apollo považoval jeho slova za povolení k tomu, aby byl bezohledný k životu i k ostatním. Nebyl krutý, neoplýval však ani vlastnostmi, jimiž se vyznačoval jeho otec. Apollo si vždy myslel, že na to, aby se stal chytrým, obávaným, moudrým a mazaným, má dost času. Nikdy mu nedošlo, že se mezitím stává něčím jiným.

Poprvé si tuto znepokojivou skutečnost Apollo uvědomil, když se probudil z pohaslého stavu, do něhož ho uvrhl lord Jacks, kterého do té doby považoval za přítele. Když Apollo zjistil, že ho celý Slovnutný Sever pokládá za mrtvého, očekával, že uvidí pomníky obsypané květinami a zástupy neoblomných pozůstalých, kteří ho stále oplakávají, třebaže doba truchlení již skončila.

Místo toho však shledal, že se království přes jeho smrt už stačilo přenést. Za pouhé dva týdny se z něj stala poznámka pod čarou vzpomínaná jen jediným fádním slovem v bulvárním plátku.

V době, kdy na Apolla působila lučištníková kletba, se mu do ruky dostal právě tento výtisk bulvárního plátku ze dne, kdy vše nasvědčovalo tomu, že byl zavražděn. Psalo se v něm jen to, že zemřel. Autor článku označil Apolla jen jediným slovem. *Milovaný*. A to bylo všechno. Nepsalo se tam nic o jeho velkých úspěších ani o hrdinských činech. A jak by také mohlo, když většina toho, co za život dokázal, bylo sedět modelem pro své portréty.

Nyní se na ty obrazy nemohl ani podívat. Apollo rázně vykročil Vlčím hradem, aby se setkal s panem Kryštofem Ostrobřitem z deníku *Zvěst*.

Tohle byla jeho druhá šance stát se něčím víc, jak ho nabádal otec. Po svém včerejším nečekaném zmrtvýchvstání si Apollo všiml, že se k němu lidé chovají jinak. Hlasy byly tlumenější, hlavy se rychleji klaněly a v očích se zračil úžas, jako by byl Apollo víc než obyčejný smrtelník.

A přesto si Apollo nikdy nepřipadal lidštěji. Nikdy se ještě necítil tak zranitelný a tak ztrápený.

Nebylo na tom ani zrnko pravdy. Nikdy nevstal z mrtvých. Byl jen prokletý, pak byl znovu prokletý a potom

ještě jednou. Nyní se poprvé po necelých třech měsících nenacházel v područí žádné kletby, a přitom by se sám nejraději proklel za to, co provedl Evangelíně.

Apollo doufal, že jakmile se zbaví lučištníkovy kletby, nebude na Evangelínu tolik myslet. Ta kletba ho nutila ji lovit. Pod jejím vlivem mu Evangelína okupovala každou bdělou vteřinu. Neustále myslel na to, kde je a co dělá. Její andělskou tvář měl před očima za všech okolností. Toužil jen po ní. A když ji dostihl, netoužil po ničem jiném než ji vykuchat.

I teď zůstala předmětem jeho touhy, která se však změnila. Když ji spatřil, nechtěl ji zabít. Chtěl ji ochránit. Chtěl ji dostat do bezpečí.

Proto jí vymazal vzpomínky.

Věděl, že je to tak nejlepší. Jacks ji obelstil, stejně jako oklamal Apolla, a to ho považoval za přítele. Pokud by Evangelína znovu podlehla Jacksově mámení, jen by ji to zničilo. Apollo ji naopak učiní šťastnou. Udělá z ní královnu, kterou budou všichni milovat a uznávat. Mnohonásobně jí vynahradí své minulé činy za předpokladu, že se o nich Evangelína nikdy nedozví.

Pokud by někdy zjistila, že jí sebral vzpomínky, všechno by se sesypalo jako domeček z karet.

O tom, že jí Apollo vymazal paměť, věděl jen jeden další člověk. Pokud všechno půjde podle plánu, nebude se po dnešku Apollo muset trápit ani touto osobou. A co se týkalo nalezení Jackse, Apollo doufal, že mu v tom pomůže rozhovor, který se právě chystal poskytnout.

Došel do malé místnosti ve věži, kde se toto setkání mělo odehrát. Obvykle dával přednost honosnějším kulisám. Prostorné prosvětlené sály se spoustou oken a s výzdobou, aby dotyčný nezapomněl, že má co do činění s členem královské rodiny. Dnes však Apollo zvolil

prostý pokoj ve věži, kde měl jistotu, že se rozhovor nedonese k nepovolaným uším.

Jakmile princ vkročil do místnosti, Kryštof Ostrobřít se postavil a uklonil se. „Těší mě, že jste naživu a že vypadáte tak báječně, Vaše Veličenstvo.“

„Umím si představit, že můj návrat prospěl i prodeji vašich novin,“ opáčil princ. Stále cítil jistou hořkost kvůli sotva vlažným pochvalám, kterých se mu dostalo po smrti.

Novinář si toho pochopitelně ani nevšiml.

Kryštof se nadšeně usmíval. Zdálo se, že je vždy v dobrém rozpoložení. Zuby měl stejně bílé jako fiží u krku. „Pomůže nám i tento rozhovor. Děkuji, že jste si na mě dnes ráno našel čas. Víím, že moji čtenáři mají celou řadu otázek. Zajímá je, jak jste vstal z mrtvých, jak jste se cítil jako mrtvý a jestli jste během toho mohl pozorovat nás živé.“

„Na tyto dotazy dnes odpovídat nebudu,“ prohlásil Apollo odměřeně.

Novinářův úsměv se vytratil.

„Ocenil bych, kdyby se váš článek mohl zaměřit na nečestné skutky lorda Jackse a na to, jak je nanejvýš důležité, aby byl co nejdříve dopaden.“

„Vaše Veličenstvo, nevím, jestli jste si toho vědom, ale jeho zločiny jsem již vylíčil v ranním vydání.“

„Tak o nich napište znovu a tentokrát je vykreslete jako ještě ohyzdnější. Než bude tento zločinec dopaden, chci, aby se o jeho zločinech psalo každý den. Chci, aby se jeho jméno stalo synonymem hanebnosti. Neříkám to jen kvůli sobě, dělám to pro princeznu Evangelínu a celý Slovtutný Sever. Jakmile bude polapen, dočkáte se svého rozhovoru a já zodpovím každou otázku, kterou mi položíte. Do té doby však potřebuji, abyste tiskl to, co vám řeknu.“

„Zajisté, Vaše Veličenstvo,“ kývl Kryštof s přívětivým úsměvem na rtech.

Nebyl to však stejný úsměv jako předtím. Tento nenažnačoval, že by byl Kryštof v přirozeně dobré náladě. Byl to zdvořilostní úsměv přítomný jen proto, že Apollo byl princ a Kryštofovi nezbývalo nic jiného než se usmívat.

Při pohledu na něj se Apollovy útroby sevřely něčím, co připomínalo vinu. Na vteřinu zvažoval, že by ze svých požadavků slevil. Pak si ale vzpomněl, jak mu otec říkal, aby nikdy nebyl hodný.

Po schůzce s Kryštofem chtěl jít Apollo zkontrolovat Evangelínu. Sloužící mu samozřejmě podávali nejnovější zprávy o jejím stavu. Doposud se dozvěděl, že je zdravá, že je v pořádku a že si stále na nic nevzpomíná.

Apollo doufal, že po jeho včerejším varování přestane Evangelína uvažovat nad tím, jak by mohla své vzpomínky získat zpět. Ale Evangelína, kterou znal, se jen tak nevzdávala. Přišla na to, jak zlomit lučištníkovu kletbu, a Apollo si uměl představit, že kdyby k tomu dostala příležitost, pokusila by se své ztracené vzpomínky získat zpět. Proto jí k tomu Apollo nehodlal dát příležitost. Již se postaral o to, aby byla celé ráno zaneprázdněná. Dal by přednost tomu, kdyby to byl on, kdo se jí bude věnovat, ale na to bude dost času později.

Nejprve musel obrátit pozornost k jiné záležitosti.

K Rodové radě, shromáždění významných rodů království.

Včera se setkal s několika členy, aby jim dokázal, že není podvodník a že skutečně vstal z mrtvých. Následně se rozpoutala dlouhá debata o tom, co udělat se skutečným podvodníkem, který se pokusil uzurpovat si trůn. Ukázalo se však, že je tato diskuse bezpředmětná, neboť,

jak se zdálo, někdy v jejím průběhu vzal podvodník nohy na ramena a uprchl.

Vypadalo to, že podvodníka varovalo několik služek, které do něj byly zamilované.

Apollo za ním vyslal pár strážných, dopadení tohoto uzurpátora však prozatím nepovažoval za prvořadý úkol.

Princ zpomalil krok, když došel ke dveřím místnosti, v níž zasedalo shromáždění. Pokoj na druhé straně mu vždy připomínal obrovitý cínový pohár. Zdi byly mírně zaoblené, vzduch tam jemně stříbřil a dodával všemu lesk nabroušených mečů. Uprostřed místnosti stál světlý dubový stůl, který údajně pocházel z dob prvního krále Slo-vutného Severu, Wolfrica Chrabrého, drsného muže z věků minulých, který právě seděl na opačném konci stolu.

Jakmile Apollo vkročil do místnosti, utichl veškerý hovor. Z výjevu před ním však bylo zřejmé, že výhradním předmětem rozhovoru byl právě nejnovější člen Rodové rady – proslulý Wolfric Chrabrý. Jen Apollo však věděl, kdo je Wolfric doopravdy zač. Žádný jiný člen netušil, že ještě před pouhým dnem byl Wolfric spolu s celým rodem Chrabrů zamčený v Chrabriu.

Wolfric nyní vystupoval pod jménem lord Habr, a přesto se zraky všech žen a mužů u stolu upíraly jeho směrem. Což bylo dobré. Výrazně se tím ulehčovalo to, co se Apollo chystal udělat. Zároveň ho však poněkud znepokojovalo, jakým způsobem členové Rodové rady vzhlíží k pověstnému prvnímu králi Severu, aniž tuší, co je zač.

„Tady ho máme, toho, jenž povstal z mrtvých!“ zabušel Wolfric a zvolání zakončil potleskem, který se šířil jako nákaza, až stáli a tleskali všichni členové rady, zatímco princ Apollo kráčel ke světlému dubovému stolu.

Wolfric na něj mrkl. *Jsme spojenci*, jako by tím posunkem říkal. *Jsme v tom spolu. Jsme přátelé.*